

WOORDWIJS

Mensen met mogelijkheden (n.a.v. 1 Petrus 2:4 en 5)

W.H. de Groot

Je mag tegenwoordig mensen met een verstandelijke handicap niet meer ‘gehandicapt’ noemen. Men hecht veel meer aan de betiteling: ‘mensen met mogelijkheden’. Op zich zit daar heel wat in. Je gaat uit van het positieve. Je pint mensen niet vast op wat ze niet kunnen, maar geeft ze de ruimte om te zien wat ze *wel* kunnen. Mijn vraag aan het begin van dit artikel is de volgende: Zou je ook geestelijk gehandicapte mensen de benaming mee kunnen geven: ‘mensen met mogelijkheden?’

Onmogelijke mensen

Sinds de zondeval zijn wij allemaal geestelijk gehandicapt. We functioneren onvolwaardig en blijven ver beneden Gods bedoeling. Het probleem is echter, dat we veel te vaak stil blijven staan bij onze handicap. Natuurlijk, die geestelijke handicap verlies je nooit, hier op aarde. Maar je blijft zo stilstaan bij het negatieve. Bij je zonde en je zondige aard. En zo onderschat je zomaar het werk van de Heilige Geest in jouw leven en in de gemeente. De enorme kracht van de Geest, God zelf, die in je woont. Jezus verlost je niet alleen *van* de zonde, maar ook *tot* heilig leven (HC vr./antw. 86). Van onszelf zijn wij onmogelijke mensen, maar door de Geest van Jezus Christus worden we mensen met mogelijkheden. Begaafde mensen dus, die niet slechts afbreken, maar ook in staat zijn tot opbouwwerk. Dat constateren is eigenlijk de eerste stap tot ontwikkeling van je gaven.

Basisgave: geloof in Jezus

Met Pinksteren werd de Geest uitgestort. Toch, als je Handelingen 2 leest, wordt er weinig over de Geest zelf gesproken. Het gaat veel meer over Jezus Christus. Over de grote daden van God. Zo zie je heel duidelijk, dat de Heilige Geest niet Zichzelf in het middelpunt zet, maar Jezus. Dat zie je bijvoorbeeld terugkomen in de Heidelbergse Catechismus, zondag 20 t/m 22. Het is het gedeelte over de Heilige Geest en onze heiliging. Maar het gaat er met name over de Here Jezus.

Zo zie je dat ook terug in 1 Petrus 2. In hoofdstuk 1:2 noemt Petrus zijn lezers: ‘uitverkorenen ..., in heiliging door de Geest, tot gehoorzaamheid ...’ Zijn lezers zijn gegrepen door de Geest. Maar dat is iets wat ze telkens moeten doen en waartoe de Geest ze ook drijft: ‘Komt tot Hem, de levende steen, ...’ (2:4). Die levende steen, Jezus Christus, was onbruikbaar voor de mensen. Maar waardevol en kostbaar voor God. Daar duwt de Geest je steeds weer heen. Naar die steen, die de basis onder je geloof wil zijn. Dat is de grote en eerste gave van de Geest. En ook de meest spectaculaire: geloof in Jezus.

Levende stenen

Petrus, de rots-man, vergelijkt de gelovigen met levende stenen. Wie komt tot de levende steen, wordt ook zelf levende steen. Je bent daarmee net als je Heiland ‘uitverkoren en kostbaar’. En ook bruikbaar voor de bouw van een geestelijk huis. God ziet in jou een mens met mogelijkheden. Bruikbaar voor de opbouw van zijn gemeente en van zijn koninkrijk. In Christus wordt jouw leven dan ook aanvaardbaar voor je Vader. Je brengt geestelijke offers. Je stelt je leven en je gaven in dienst van je Redder *en God vindt dat aanvaardbaar*. Dankzij Jezus Christus. Dankzij de kracht van de Geest in jouw leven! Je bent geheiligd. Gegrepen door de Geest. Geestelijke offers zijn dan ook aan Hem te danken.

Gaven schaven

De Geest geeft vele gaven in de gemeente. De lijst die je kunt opstellen, is eindeloos. Maar het gaat er niet om, of je een gave hebt, maar hoe je hem gebruikt. In hoofdstuk 4:11 schrijft Petrus: ‘Dient elkaar, een ieder naar de genadegave die hij ontvangen heeft, als goede rentmeesters over de velerlei genade van God.’ Dat zie je ook in 2:5. Je mag naadloos aansluiten bij Christus, maar dat betekent ook dat je je moet voegen. Naar Hem en naar de andere stenen. Steunen en gesteund worden. Je moet je in het bouwwerk laten inpassen. En dan is niet bepalend wat voor gave jij hebt. Maar hoe de Metselaar jou met je gave kan inpassen in het geheel. Om met 1 Korintiërs 12 te spreken: je kunt niet allemaal voet of hand zijn. Wil je samen één lichaam, één bouwwerk vormen, dan moet je je plaats laten wijzen.

Stenen moeten op maat worden gebikt. Er moet gesnoeid en geschaafd worden. Zoals bij een teamsport als voetbal iedere

speler zijn talenten moet inschakelen voor en ondergeschikt moet maken aan het teambelang. Zo moet jij leren wat er van jou nodig is. Hoe God jouw gaven wil gebruiken en inzetten voor de bouw van een geestelijk huis. Hij wijst je je plek. Hij maakt je, door zijn Geest, op maat. Het gaat er dus niet om, dat jij je met je gaven kunt profileren. Het gaat erom dat God jou kan gebruiken. Hij bepaalt dus ook het hoe en waar!

Jij bent onmisbaar

En zo kan niemand worden gemist. Niemand heeft geen gaven. De Geest maakt van ieder van ons mensen met mogelijkheden. Soms lijkt het minimaal en heb je alleen de gave van het 'er zijn'. (Denk bijvoorbeeld aan die ernstig demente bejaarde die lid is van uw gemeente.) Ook dan ben je waardevol voor de Here. Het is zaak dat we onze eigen waarde en die van de ander in de gemeente blijven zien. Dan gun je de ander zijn of haar plek. En ben je tevreden met de plek die God je wijst. Het gaat tenslotte om Gods tempel, die tot zijn eer gebouwd wordt. Als wij ons zo voegen, dan 'groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus (en dan zijn we weer bij de basisgave van de Geest). En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei van het lichaam, om zichzelf op te bouwen in de liefde' (Ef. 4:15 en 16).

Punten ter bespreking:

1. Durft u uzelf te zien als 'mens met mogelijkheden'?
2. Welke mogelijkheden dan?
3. Waarom is geloof een spectaculaire gave?
4. Neemt u genoegen met de plek die u nu inneemt in de gemeente? Waarom (niet)?
5. Is de gave van het 'er zijn' eigenlijk wel een gave?
6. Dit artikel ziet het gebruik van gaven vooral naar binnen gericht. Is dat terecht? Waarom (niet)?